

Betreeft: Column 'Zoek je groep'
Door: Annalies Otten Hagen
Datum: April 2018 (tekst) – mei 2018 (beeld)

Mede dankzij de jaren kern in beeld 1 en 2 word ik mij bewuster van het fenomeen Context.

'Zoek je groep' zegt C.P.Estes in 'De ontembare vrouw', doelend op de noodzaak (!) om je als mens te omringen met ziels-verwanten, maatjes met wie je dezelfde taal spreekt, maatjes die elkaar verstaan. Het spreekt mij aan. De afgelopen jaren in het bijzonder, op meerdere leefsterreinen. Ik leer aan het leven dat je werkelijk vrij bent als je niet langer bang bent, en dan vooral niet langer bang om alleen te komen te staan - een hele opgave voor de relationele wezens als wij biologisch gezien zijn. Ik leer tevens dat dit niet zozeer tot totale isolatie hoeft te leiden maar veeleer neer komt op het durven loslaten en laten wat was en voorbij is, gericht op een echt binnen kunnen laten en laten komen wat komt. Het gaat in dit kader dus nog veel meer om de innerlijke vrijheid om je te (mogen) omringen met een voor jou kloppende omgeving, mensen bij wie je thuis komt, gewoon, omdat je jezelf bent. Niet langer bepaald door zoiets als 'schaamte'. Jezelf zijn? Nee, ook niet 'jezelf', het is nog eenvoudiger : gewoon 'zijn' - vanuit een authentiek 'Ik ben'.

Vrij van een rol, levend vanuit een 'hier sta ik en ik kan niet anders' en dat dan goed is. Ieder zijn of haar groep(en). Om het uit te houden te midden van de butsen en buitjes die je als mens op loopt in je leven, in de omgang met elkaar. Om krachtig te worden. Krachtig in kwetsbaarheid, krachtig in passie, trouw aan wie je bent, kunt zijn. En dat dat mag zijn nu eens zacht en dan eens fel, alles op zijn tijd. Waar dan ook.

Ik blijf heimelijk dromen van een wereld waarin niemand meer op zoek zou hoeven naar zijn of haar groep. Dat we elkaars zielsmaatjes zijn, zonder meer. Dat niemand meer een rol speelt maar gewoonweg is wie hij of zij kan zijn. Dat we ver voorbij de grenzen van falen of succes kunnen leven en onszelf en elkaar beoordelen, elkaar nemend voor wie we zijn, vanzelfsprekend voor elkaar zorgdragend als dat aan de orde is. Waar gelijkmoedigheid wordt beoefend. En dat dan heel concreet, de dialoog en compassie in optima forma, vanzelfsprekend 'belichamend'.

Dit dromen komt voort uit de persoonlijke ervaring, dat groepsvorming vroeg of laat tot uitsluiting leidt en dat groepsregels makkelijk verworden tot een keurslijf, vastzetten en dus on-vrijheid. Te vaak is er solidariteit vanuit een puur re-actief fenomeen 'tend en be friend - goed te zien aan de realiteit en de tijdelijkheid: we mogen elkaar mits ons aanstaat wat de ander zegt of doet en anders bij de gratie van een gedeeld negatief oordeel over iemand anders. Klinkt wellicht iets te zuur, maar blijkt tevens ook een waarheid als een koe. Het valt niet mee om in dezen ons aller feilbaarheid te erkennen.

Als kind al verwonderde ik mij hierover als ik keek naar de volwassen wereld en walgde er zelfs oprecht van. Het riep vragen op als: Wat of wie is eigenlijk echt en wat illusie, welk spel wordt er gespeeld, ben ik wel echt of speel ik een rol en ook: wil ik dan eigenlijk wel op deze aardbol zijn? Ik deed en doe er zelf aan mee, weet ik nu. En ook, ouder wordend, merk ik toenemend te genieten van ontmoetingen, spontaan en benaderend als steeds weer fris en nieuw. Geinspireerd op zoiets als beschreven in Liefde 2.0 door Barbara L. Fredrickson. Ontmoetingen die vanzelfsprekend ge-schieden - grappig woord in dit verband -, in het moment zelf, Nu en los van context, vrij van wachten en verwachten.

Je geboorte begint reeds in de context van een groep, hoe dan ook. Wie wil leven en groeien aan het leven, koestert en zoekt zijn of haar groep(en), cultureel of familiair bepaald of zelf-gekozen. Niets mis mee. Rest ons slechts blijvend te waken voor een vrijelijk bewegen, zowel binnen als buiten een groep, gelijk het ritme van de adem, gericht op een laten komen wat komt en laten gaan wat gaat, niet langer bang voor deze beweging, veeleer toenemend levend in en vanuit vertrouwen. Vrij en bevrijd - van binnenuit -. Kloppend naar je aard. Jou en mij niet langer schamend. Geland in het eeuwige nu. Ont-moeting, steeds weer opnieuw. En ik herinner mij opeens weer:

*Eenheid in het nodige
Vrijheid in het onnodige
En in alles de liefde
Geef wat jou is gegeven*